

ELŐFIZETÉSI ÁR.

Helyben házhoz hordva és vidékre postai megküldéssel:
 Egész évre . . . . . 4 frt — kr.
 Félévre . . . . . 2 frt — kr.
 Negyedévre . . . . . 1 frt — kr.
 Egyes száma ára 10 kr.
 Hirdetéseket jutányosan szüntetnek.
 Hivatalos hirdmények 100 szög 1 írtért közöltenek.
 Kincstári helyegdíj minden hirdetésért 30 kr.
 Hirdetéseket s előfizetéseket felvez Landesmänn M. könyvkereskedése S.-a. Ujhelyben.

SÁTORALJA

Zemplénnvármegye közérdekeit képviselő hetilap.

Megjelenik minden szombaton.

SZERKESZTŐSÉG

ÉS
KIADÓHIVATAL.

hova a lap szellemi részét illető közlemények s az előfizetési pénzek, hirdetési kezesítések s díjak és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők
 Sárospatak, Kovacsóczy 115. sz.
 Kezesítetve nem adunk vissza.
 Hírdetetlen leveleket nem fogadunk el.
 Nyitóliter minden sora 20 kr.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS

STEINFELD JENŐ.

TÁRS-SZERKESZTŐ

RÉZ LASZLÓ.

Előfizetési felhívás.

Már egy évi pályát futott meg lapunk. Megindítottuk nagy lelkesedéssel, sok reménnyel. S mikor egy évi pályafutásának végére értünk, nagy lehangoltság, erős csüggedés vett lelkünkön erőt. Mert azt kellett tapasztalnunk, hogy esalódunk; a mit reméltünk, azt nem értük el; lanyha volt a támogatás a nagy közönség részéről úgy szellemileg, mint anyagilag. Csak egy maradt meg nekünk: a lelkiismeret nyugalma. Ez azt sugta, azt sugja nekünk, hogy rendületlenül kitartottunk s a mit ígértünk, arról nem felejtkeztünk el egy pillanatig sem.

Ezzel a lelkiismereti nyugalommal mármár le akartuk kezünkbe tenni a harcoló tollat. Mert lelkünk nyugalma nem tudta elcsillapítani azt a fájó érzést, a melyet annak tapasztalása támasztott szívünkben, hogy megyénk olvasó közönsége, polgársága nagyon gyakran nem azt nézi, hogy milyen munkakörrel milyen eredményt ér el valaki, de hogy ki az, a ki munkálkodik. Mert a nagy közönyösségnek más okát nem tudjuk találni.

Már a lemondás utolsó pillanatában álltak elő egyesek, a kik bátorságot ébresztettek biztatásaikkal csüggedő lelkünkbe. S ez — nem tagadjuk — jól esett nekünk s arra indított, hogy csakugyan ne tegyük még le a tollat, ne szüntessük be lapunkat.

Mi tehát e számmal új évet kezdünk. Meg kezdjük azzal a reménnyel, melyel most egy éve. Önöktől függ t. olvasóink, s főként Zemplénnvármegye polgárai, hogy az év végén megint ne a esalódás érzése legyen lelkünkben.

Megkezdjük azzal az elhatározással, hogy erőnket lankadni nem fogjuk engedni. Önöktől függ, hogy csakugyan így legyen.

Megkezdjük azzal az ígérettel, hogy részrehajló nem leszünk; az igazságot követni, követelni fogjuk, személyválogatást nem fogunk tenni; a mi bűn, mulasztás és hiba — akárhonnan jöjjön is — ostorozni fogjuk kíméletlenül: a közszellemnek ápolói leszünk: a közgondolkodásnak részrehajlatlan organuma.

Önöktől függ, hogy ez ígéretünket beválthatjuk-e?

Nem kívánunk dús jövedelmet, csak kiadásunk legyen fedezve. Kérjük tehát mindazokat még egyszer, kik szükségét látják, a mi társadalmunk részére egy ilyen organumnak, előfizetéseik bekül-

dése által segítsenek törekvéseink megvalósításában.

Előfizetésünk marad a múlt évi

A „SÁTORALJA”
szerkesztősége

A zemplénnvármegyei kórház-ügyhöz.

A mily őszintén üdvözlöm e b. lapok november 30-diki számában megjelent „Zemplénnvármegyei közkórház” című cikket, ép oly megütközéssel veszem a „Sátoralja” december 28-iki számában ugyane kérdéssel foglalkozó egy második cikket, mint hogy annak írója a pseudonymitás védőbástyája mögé búva, az önérdék mérgebe mártott nyilatit pazarul szórja a kórház előjáróira; azonban álnév alá rejtőző lovag az kifelelde az állításából, hogy a részéről megkísérlett orviamadást visszautasítani, megtorolni minden önérdetes, tiszta jellemű férfi jogában, sőt kötelességében áll.

Éppen emélfogva, a mennyiben azon cikk éle az intézet, annak választmánya és igazgató főorvosa, tehát személyem ellen van irányítva, nehogy a „Quid tacet, consentire videtur” fegyverét bár ki is használhassa, a viszonyokkal ismeretlen nagy közönség pedig, hogy tisztán lásson, a „Semper” úr által a közkórháznak bemutatott képét, ime a maga értékére fogom leszállítani.

A közkórház építésének szükségét épen én terjesztettem néhány évvel ezelőtt a bizottság elé, hogy elvileg helyeselt és elfogadott ez indítványom mért nem volt eddig foganatosítható? azt e cikkem alábbi folyama alatt fogom kifejteni.

Sempernek az intézet mai viszonyaira vonatkozó állításait merő koholmánynak, roszakarató insinuationnak declarálom, ezért helyt is állva!

Semper ugyanis a területre vonatkozólag, a valóságnak meg nem felelő méreteket tüntetvén fel: 14—16 beteget jelez egy szobában, holott tényleg *csupán egyben*, a legnagyobbban van 10 fekhely, a többiben csak 6 és 8. A betegségek nevei szerinti beosztásra nézve, mily forrásból merít információit? Ó tudja. Európa legelőkelőbb kórházaiban láttam belgyógyászati, sebészeti, stb. osztályokat, de külön tudógyuladás, tuberculosis, epilepsia osztályt sehol! Ez agyrem vagy... Midőn pedig a ragadó betegségekről szól, miért hallgatja el a t emberbarát *ragályos osztályunkat*, melyben ilyenmő betegeink

más épületben, elkülönítve ápoltatnak. Továbbá kérdem, mi alapon állít olyankat, hogy „teljes szabadság engedték minden férfi betegnek pipázni, pálinkázni, bagózni?” holott mindez szigorúan tiltva van és ezen tilalom ellen véteni merészkedők nem egyszer büntetve is lettek.

Hogy nevét rejtgető t. kritikus úr, orvosi tudományomat és érzékemet gúny tárgyává igyekszik tenni, engemet nem sért. Kontárkodásomért a felelősség a bécsi egyetemet terheli, mely — pályámon a felszázadot betöltve — dísz-oklevéllel is kitüntettet; de vajjon miféle agyagból gyúratott „Semper” úr, hogy gyöngéd idegei rángásba jutnak, szenvedő embertársaiért lüktető szíve feljajdul, mert a teljesen külön és a kórszobaktól távol álló épületben olykor egy ott lakó úrnó ujjai alatt megszólal a zongora? Ez túl sok a philanthropismusból és túl kevés az — udvariasságból.

Ezen lényeges ráfogásokat megcáfolya és visszautasítva, megjegyzem, hogy a lábbadozó betegek még a szobakban is, annál inkább az udvaron, kórházi hálóköntösben vagy saját ruhájukban járnak. A többi, valóban stylaris gyakorlatra emlékeztető handabandázást, méltóan sem tartom, hogy azzal — főleg tekintettel a t. közönség türelmére — tovább foglalkozzam és csak az iránt kívánom még „Semper” barátunkat megnyugtanni, hogy a s.-a. ujhelyi kórházban nem csak *meghalni lehet*, de felgyógyulni is, a mennyiben az évenkénti 500—600 betegünknel konstataált gyógyulási arány, fényesen kiállja a versenyt bármely más kórházalé.

Végül szíveskedjék azon állítás, mely szerint a polgárok részéről hozott áldozatokból modern kórházat lehetne építeni, — álomnak, poezisnak, vagyis szintén koholmánynak tekinteni, mert a valóságban soha fillért sem adott ujhelyi kórháznak. Hogy miben áll valójában a Zemplénnvármegyei közkórház anyagi ügye, arról szintén alább szölok.

A választmányt pedig, melynek tagjai társadalmunk legkiválóbbjai közül valók, kik idejüket és fáradságukat önzetlenül, lelkiismeretesen a humanisztikus ügynek szentelik, sértő kifejezésekkel illetni, a legnagyobb netovábbja.

Ezeknek előrebocsátásával kedves kötelességemnek ösmerem R-nek a „Sátoralja” múlt évi november 30-iki számában megjelent, a mi kórház ügyünkre vonatkozó jóakarató érdeklődéseért köszönetet mondani.

R-nek emberbaráti nemes érzülete, de

a közügyek iránti díszes érdeklődéséről tanúskodik e valóban beteg állapot feltárása és ments Isten, hogy ezáltal, sőt inkább némi helyreigazításokkal constánál óhajtom megjelent állításait: örömmel, de kötelességszerűen is ragadom meg az alkalmat, hogy e fontos kérdéshez, mint az intézet felszázados hűséges napszámosa megjegyzéseimet fűzzem.

Hát első sorban a nagy közönség tájékoztatásul azon tényt említem fel, hogy Zempléncvármegye a címét viselő köz-kórházhoz csak ép oly viszonyban áll, mint akár a szegedi, soproni vagy — ha úgy tetszik — a prágai, zágrábi stb. hasonlítottatékhoz, ott is, itt is, *csupán és egyedül* a vármegyehelyi áponcokért a magas helygymnizsterium által megszábot köteles tapdjákat térítvén meg, a nélkül, hogy ezen felül, a sok terhelte-tés alatt görnyedő nép „Közegészség” című fizetett adója, vagy bármely más forrásból csak egy fillér is jutna a mi szánalmas elhagyatottságban vergődő, mindemellett nem kicsinylendő eredményeket felmutató köz-kórházunknak.

Megjegyzem, hogy távról sincs szándékomban R. ural szemben hadi lábra állani, nem nyúlok tehát a közviszonyokra vonatkozó pointirozásának darázs tapaszkebe, azonban azt fájdalommal kell tapasztaltanom, hogy hajdanra oly magas színvonalon állott, országosan híres, a hazának dicső fiaikat adott vármegyénkben nincs ma a közművelődés és jótékony-ság századában sem kulturális, sem humanistikusan olyan intézmény, melyet Wlassics Gyula miniszterünk felkeres-hetne, hogy hadi mondaná meg hangos-sabban még, mint Kolozsvárt: *a megyei köz-kórház haladéktalanul újból építendő!* utalással jóval kisebb szomszédainkra. Ugyanis, míg Beregszászon, Ungvárt és Máramaros-Szigeten ott díszlenek máris a Hygiéna követelményeinek megfelelő, azon vármegyék közönségeinek buzgalma és áldozatkészségéből teremtett monu-mentalitás gyógyintézetek, Szabolcs megye pedig milleniumi emléktől Nyíregyházán a legközelebbi tavasszal foganatba ve-endő köz-kórház építésére 200.000, azaz kétszáz ezer forintot szavazott meg, addig a nagy kiterjedésű Zempléncvármegyére vonatkozólag kénytelenek vagyunk ki-jelenteni, hogy magas szellemű, nemes eszű és realis közügyekért lelkesült elődei nyomdokait elhagyva, legalább feledve, e célra mit sem tett.

Ébredjünk hát mi is ezen jobb „én”-ünket szíbbasztó mámorból! Fordítsuk figyelmünket és érdeklődésünket nem az egyes embereket, de az emberiséget szolgáló kérdésekre, a milyen megyei köz-kórházunk kérdése, hogy ez irányban fejtsék ki tetterőnk, saját önértékünkkel a vármegyéet is emelve, egyszersmind áldásos alkotásunkra, ha nem is büszkén, de megelégedéssel tekinthessünk!

Igenis föltétlenül és elodázhatlanul kell, még pedig a „Sátoralja” most fejtetett cikkelyében helyesen megjelölt kellékek szem előtt tartásával, új kórházat építeni! Az eddig eszközölt javítások — a gyökeres orvosláshoz szükséges pénz hiányában — csupán a legégetőbb sebek hegesztésére szorítkozhattak és csak néhány évvel ezelőtt, anyagi viszonyaink némi javultával, pendíthettem meg a teljes reconstructio eszméjét azon — *conditio sine qua non* — reményt táp-

lálva, miszerint Zempléncvármegye, de a magas kormány is e szent cél elérését humanistikusan és hazafias érzetétől egyaránt áthatva, jelentékeny anyagi támogatásával lehetővé fogja tenni, csakis így nyerhetvén az eszme életet!

A köz-kórház bizottsága hivatásszerű meleg tevékenységgel karolta fel az utóbbi időben e kérdést és a kebeléből ad hoc föltázt. Miklósy István elnöklete alatt kiküldött albizottság minden követ megmozgat, hogy a már közel jövőben kik köre kerülve, felépüljön a szenvedő emberiség javára és Zempléncvármegye dicsőségére a sovárogyva várt új köz-kórház!

Sátoralja-Ujhely, 1896 jan. 1.

Schön Vilmos dr.

VEGYES HIREK.

Kérjük ujjolag azokat, kik lapunkat ez évben jártni óhajtják, megrendelő tudósításukat, illetve előfizetési pénzüket mielőbb sziveskedjenek beküldeni, hogy a nyomtatandó példányok számáról előre tájékozva lehessünk.

Gyászhir. Ifj. Ditrich Antal és neje szül. Vinopál Blanka valamint gyermekei: László, Margit, János és Gusztáv; továbbá Ditrich Mária férjzett Szojka Arthuráné, Ditrich Róza férjzett Csengey Béláné, valamint a többi nagyszámú rokon és barát nerében is fájdalomtól megtört szívvel jelen-tik a forrón szeretett apa illetve nagyapának *id. Ditrich Antal úrnak* nyug. tanár. 1848 49-iki honvéd százados folyó hó 29-én délután 85 ik érében rövid szenvedés után történt gyászos elhunytát. A meghaldogultak drága földi maradványai múlt hó 31-én délután 3 órakor tártak a róm.kath. hitvallás szertartása szerint a Daák utca 815. számú házból örök nyugalomra S.-a-Ujhely-ben. Aldás és béke poraira!

Visszahelyezett jegyző — Bodolay József. Monok nagyközség jegyzőjét, kit a szerenési járás főszolgabírája múlt év június havában állásától fel-függesztett s a vármegye alispánja 35 frt pénz-bírságra ítélte s egyben hivatalába visszahelyezte. Ezzel véget ért a közel két ére tartó s nagy port vert fejelelmi ügy, újabb bizonyosságul szolgálva az ó-kor költőjének szavaira: *partitium montes, nascitur ridiculum mus.* Legyen szabad itt feltennünk a kérdést, helyén van-e ily esetekben a felfüggesztés alkalmazása? Nőzetünk szerint e felfüggesztés ultima ratio, s azon esetben alkalmazandó, midőn a tisztviselőnek a hivatalból való eltávolítása a vizsgálat s a közszolgálat érdekében áll, vagy ha — mint mondani szokás — főben járó ügyről van szó, de oly eset-n, midőn a fejelelmi büntetés egy jókora rendbírsággal kevesel magasabb, s akkor függeszteni fel a hivatalukat, mi-kor a két év óta tartó vizsgálat már befejezést nyert, tekintettel arra, mekkora anyagi s erkölcsi csapás az egy tisztviselőre s mily hátrányos a köz-ségi ügymenetre — nem eljárás s csak szeren-csően fejelelmi törvényünk mellett lehetséges, hol a felfüggesztést elrendelő hatóságot felelősség nem terheli.

A Kriszten Menyhert lemondása folytán megüresedett szerenési 11-od jegyzői állásra az elmúlt év december 31-én Janga Vince, eddigi helyettes jegyző választatot meg. A megválasztott 11-od jegyző, iskolázott, művelt ambiciózus egyén, ki szakképzettségét a legkiválóbb jegyzői irodák-ban szerezte, s az újabb jegyzői generáció legje-lesebb tagjai közé számítható. Üdvözljük új állá-sára, de együttel gratulálunk Szerenés városának a kitűnő választáshoz.

Rozzant hid. Megyászon a községben oly utcán, mely Miskolcz felől Szerenésre vezető országút is egyszersmind, van egy rozzant hid, mely körülbelül másfél évvel ezelőtt éppen akkor szakadt le, mikor Zempléncvármegye szeretett alispánja áthaladt rajta. Felhívjuk a közigazgatási hatóság figyelmét erre a rozoga alkotmányra, hogy mentől előbb újjal helyettesíttessék, mert a tavasz heáli-tával ha az olvadás megindul, a közlekedést megakadályozza.

Híman. Dr. Fintei Ferenc sárospataki jog.

akadémiai tanár folyó hó 1-én jegyezte el Radácsi Erzsike kisasszony, nt. Radácsi György s.-pataki theol. tanár és Bálint Erzsébet kedves és művelt leányát. A szerelemből kötendő házassághoz előre gratulálunk.

Zombori Zoltán megyénk központi főszolga-bíró hivatalában közig. gyakorlat, tb. szolgabíró, kedves pályatársunk kedvező feltételek alatt a bor-sodmegyei közigazgatásnál nyert munkakört. — Nálunk a közigazgatásnál csak azoknak van elő-menetele, a kiket rokoni összeköttetések emelnek. Midőn sajnáljuk, hogy megyénkben egy becsületes munkaerővel kevesebb van a megnyerő modern és kiválóan szorgalmas ifjú hivatalnoknak öszinte szívvel szerencsét kívánunk új helyzetében. Becsül-jék meg őt jobban az idegenben, mint szülő vár-megyéjében!

Betörés. December 27-ére virradóra Petro István szerenési heentes üzletőre vakmerő betörést eszközölt három szerenési elvetemült, már eddig is igen rosvó életű szuhanc: Kovács Károly, Kovács József és Kádás Imre, kik bár alig 18 évesek de már igen sok van eddig is rovásukon. — Mintegy 180 forint készpénz, sódar, szalonna stb. elrablása után bár tovább álltak mert a főnök lábában lévően, szabadon gazdálkodhattak. De nem sokáig élvezhették rablott vagyonukat, városunk ügyes reudőbirója Erdélyi Gábor már másnap nyomára jött a tetteseknek. Kovács Károly részét házuknál egy virágeseőp alján meg is találta. A tettesek a börtönben várják büneik büntetését.

Meghivo az 1896-dik évi január hó 11-én szombaton Homonnán a „Stefánia” szálló nagy termében tartandó zánkórú táncestélyre. Kezdete esti 9 órakor. Jegyek ára: Személy-jegy 2 forint, Család-jegy 4 forint. A rendező bizottság elnöke: Dező Sándor. Rendező bizottsági tagok: Deanjen Zoltán, Erdői Már, Géczy István, Kelemen Kál-mán, Dr. Kovács Elek, Marcsai István, Dr. Moskovics Ervin, Szántó Mihály.

Áthelyezés. Császári és apostoli királyi Felsője, folyó év december hó 25-én kelt leg-főbb elhatározásával Görög Gyula galszécsi járás-bírónak a sátoralja-ujhelyi és Nádas Arpád sztop-ki járásbírónak a galszécsi járásbírosághoz, eddigi működésükben és saját kérélmükre leendő áthelye-zését legkegyelmesebben megengedni méltóztatók.

Dankó Pista az országos-örte hírnöknek ár-ventő szegedi cigány primás, a népdal egy szöveg, mint dallami költő városunkat is meglátogatta 3 férfi és 3 női énekesből és egy zongora művés-zéből álló társulatával, hogy bemutassa saját szer-zeneműi népdalait, melyeknek egy része már évek óta hangzik a dalolni szerető magyar nép ajkán, melyről alig-alig tudjuk, midőn szívünk igaz érzel-mével daloljuk pl. „Rám se nézett mikor én őt meglátam...”, hogy Dankó Pistának, a még neu-rég egyszerű cigány primásnak reztette legel-sőbbben meg szive húrjait. De a legnagyobb elke-seredéssel voltunk kegytelenek konstatálni azt, a nagymérvű közönységet, melyet Sárospatak vá-rosnak intelligenz közönsége tanúsított a Magyar Géniusz egyik derek képviselőjével szemben. Sokat — tudtunkkal is — az a hal vélemény tartott vissza, hogy az énekesek nem művészek. De hát nem az énekesek, hanem magát Dankó Pistát kell megbecsölnünk, kinek lelkeben azok az érzel-mek vannak meg, melyek dobogtatják a törzsgyö-keres magyar szívet. Hogy Dankó Pista, mint a népdal dallamának költője, mily tehetség, arról meggyőződhetik mindenki, ki hallotta azt egyszer is: „Rám se nézett, mikor én őt meglátam...” vagy a most felkapott *halálunk* nóátit. Hogy pedig megismerhesse t. olvasó közönségünk az ő költői lelkének azt a másik irányát, mely a népdal szö-vegének írásában nyilvánul, jelen számunk Csar-nok rovatában bemutatunk tőle egy szép népdal szö-veget és egy népromóncot. — Reméljük, hogy ha sikerül még egyszer ide nyernünk őt, városunk minden szépért és nemesért lelkesedő közönsége igyekeznék fog meg hallgatni őt, Vajha így lenne!

Uj osztályosrajtek. Budapestől irják lapunknak 11-már a 11. Magyar Osztályosrajtek szervezése s a kö-zönség rendelkezése beosztattak. Az Osztályosrajtek intézményének behozatala nálunk oly minden várakozást felülmúló sikerrel járt, hogy bátran e lehet mondani, miszerint hazánkban — egyrészt azért, hogy a *járdóházi életünk szívből feleltesék, másrészt azért, hogy a kislányt már is szemmel láthatólag kiscsírálja — igaz kulturai missiót teljesít. A magyar nép — tekintve a nagy nemzeti ezült a tiszta nereség a miliónium megünne-pelése költőjeinek részbeni leledésére szolgál, hazatis elismerésüli fölrerthetetlen lelkesedéssel karolta fel ez intézményt. Ha már az 1. magyar osztályosrajteknek sikere is oly nagyzerű volt, a 11. Magyar Osztályosra-játéknál, mint a tulajdonképen milleniumi sorjátekéknál, a lelkesedés bizonyára lehetőleg meg fokozottabban fog nyilvánulni a mi jó magyar népünkél, mert a 11. Osztályosrajtek sokkal nagyobb előnyökkel bírta, mint az*

II. Magyar Osztály-Sorsjáték

Kibocsátás: 120,000 sorsjegy 45,007 három osztályba osztott nyereménnyel és egy jutalomdíjjal.

H u z á s o k:

I. osztály 1896. február 5—8 ig.				II. osztály 1896. márczius 11—14 ig.				III. osztály 1896. május 12—28 ig.			
Árak az I. osztályra:				Teljes sorsjegyek árai (mindhárom osztályra érvényes):							
1 egész	1 fél	1 tized	1 huszad sorsjegy	1 egész	1 fél	1 tized	1 huszad sorsjegy	1 egész	1 fél	1 tized	1 huszad sorsjegy
20.—	10.—	2.—	1.— forint	60—	30—	6—	3.— forint	60—	30—	6—	3.— forint

A nyeremények teljes adó- és illetékmentességet élveznek és minden levonás nélkül fizettetnek ki: a húzások az állami hatóságok felügyelete alatt állanak és egy kir. közjegyző jelenlétében ejtetnek meg.

Miután a sorsolási tervezetet főntebbiekben közzé tesszük, egyben köztudomására hozzuk, hogy a sorsjegyek mátol fogva a falragaszokon jelzett elárusítóknál a fenti eredeti árakon kaphatók.

Budapest, 1895. december 24.

Magyar Osztály-Sorsjáték Igazgatóság.

Minden 3-ik sorsjegy nyer.

Még soha nem létezett nyereményeket nyújt az államtól engedélyezett

II. MAGYAR OSZTÁLY-SORSJÁTÉK

45.007 három osztályba osztott pénznyeremény 9.200.000 korona összertekben.

Legnagyobb nyeremény a legkedvezőbb esetben **E G Y M I L L I Ó** korona.

Az I-ik osztály húzása 1896. február 5—8 ig.				A II-ik osztály húzása 1896. márczius 11—14 ig.				A III-ik osztály húzása 1896. május 12—28 ig.			
Nyereménytervezet:				Nyereménytervezet:				Nyereménytervezet:			
Nyeremény	korona	=	korona	Nyeremény	korona	=	korona	Nyeremény	korona	=	korona
1	80000	=	80000	1	100000	=	100000	1	600000	=	600000
1	60000	=	60000	1	60000	=	60000	1	400000	=	400000
1	40000	=	40000	1	40000	=	40000	1	300000	=	300000
1	30000	=	30000	1	30000	=	30000	1	200000	=	200000
1	20000	=	20000	1	20000	=	20000	1	100000	=	100000
1	15000	=	15000	1	15000	=	15000	2	40000	=	80000
1	10000	=	10000	1	10000	=	10000	2	20000	=	40000
2	8000	=	16000	2	8000	=	16000	5	10000	=	50000
8	4000	=	32000	8	4000	=	32000	10	4000	=	40000
10	2000	=	20000	10	2000	=	20000	34	6000	=	204000
13	1000	=	13000	13	1000	=	13000	100	2000	=	200000
100	400	=	40000	100	400	=	40000	200	1000	=	200000
860	200	=	172000	860	200	=	172000	2650	200	=	530000
9000	80	=	720000	9000	120	=	1080000	25000	150	=	3750000
101000	Nyeremény összesen		1218000	100000	Nyeremény összesen		1618000	25007	Nyeremény és egy jutalom		6281000

Ezen 10 nyeremény közül az utoljára kihúzott kapja 600,000 korona jutalomdíjat.

Árak az I. osztályra:

Teljes sorsjegyek árai (mindhárom osztályra érvényes):

$\frac{1}{4}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{10}$	$\frac{1}{20}$	$\frac{1}{4}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{10}$	$\frac{1}{20}$
30.—	10.—	2—	1.— forint	60.—	30.—	6—	3.— forint

ajánlja és szétküldi az összegnek előzetes beküldése mellett vagy utánvétellel

HEINTZE KÁROLY,

Budapest, Szervita-tér 3.

Sürgöny-ozim: Lottoheintze, Budapest.

Biztonság szempontjából ajánlatos, hogy a sorsjegyeknek ajánlott levélben való küldése kívántassék és a fenti eredeti árak mellett osztálysorsjegyeknél ajánlott levelek portója és nyereményjegyzék díja fejében 25 kr. — teljes sorsjegyek megrendelésénél pedig portó és 3 nyereményjegyzékért 50 kr. küldendő be.

Az első magyar osztálysorsjáték alkalmával tisztelt vevőim között a következő főnyereményeket osztottam ki: 400,000, 100,000, 80,000, 50,000 koronások stb.